

ΕΛΕΓΕΙΟΝ*

ἸΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ Γ. ΚΟΡΚΙΔΑΝ

[Ἀπαγγελλθὲν τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1891]

Σὰν τρικυμίας ναυαγό, σὰν ἄγνωστο, σὰν ξένο,
σὲ μὲ καλύβη φτωχική, σὰν εἶδα ξαπλωμένο
τὸν πι' ὤμορφο, τὸν πιὸ τρανὸ τῆς Κρήτης καπετάνο,
μὲ τὴν πλατεῖα σημαία μας στὰ πόδια του ἀπάνω,
ὥσάν ἀπὸ ποῦ στήν κορφὴ πετᾷ τοῦ Ψηλορείτη,
μοῦ φάνηκε πῶς ἡ Ἑλλάς κοιμᾶται μὲ τὴν Κρήτη!...

* ΣΗΜ. — Τὸ ἀνωτέρω ἐλεγεῖον, τὸ ὁποῖον μετὰ διττῆς συγκινήσεως θὰ ἀναγνώσῃς βεβαίως οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, εἶχεν ἀπαγγεῖλει ὁ ἀτυχὴς Δημ. Κόκκος εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἐπιφανοῦς ὀπλαρχηγοῦ τῆς Κρήτης Γεωργίου Κορκίδου ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου του, ὡσεὶ τὸ ὕστατον κύκνειόν του ᾄσμα. — Ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Κορκίδης γεννηθεὶς τῷ 1824 εἰς τὸ ὄρεινόν Ἐπανοχώρι τῆς ἐπαρχίας Σελίνου, ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων ἐργατῶν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως τοῦ 1866, κατὰ τὸ τριετές τῆς ὁποίας διάστημα, ἐκλεγείς ὡς ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Κριάρη, ἔλαβε μέρος εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ἐν ταῖς δυτικαῖς ἐπαρχίαις τῆς νήσου συγκροτηθείσας μάχας. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἐπαναστάσεως κατέφυγεν εἰς Ἀθήνας μέχρι τοῦ 1878, ὁπότε ἔδραμε καὶ πάλιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ὅτε καὶ ἐπληρώθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Κουφοῦ. Τῷ 1889, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας του βουλευτὴς καὶ πρόεδρος εἶτα τῆς Κρητικῆς Βουλῆς. Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀπονείμει αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, καὶ θανόντα ἐκήδευσεν δημοσίᾳ δαπάνῃ ἀπονεμηθεῖσιν εἰς τὸν νεκρὸν του τιμῶν ὑποστρατήγου. Ἀπέθανε δὲ τῇ 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1891 καταβληθεὶς ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος.

Μοῦ φάνηκε πῶς ἡ Ἑλλάς στὰ πόδια του σκυμμένη,
 σὰν μάνα ποῦ ὁ γυιόκας της σὲ μιὰ νυχτιὰ πεθαίνει,
 κλαίει μονάχη καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἀκούει ἄλλος
 γιὰτ' εἶν' ἡ λύπη της βαθειά, ὁ πόνος της μέγας.

Γιὰτ' εἶν' ἡ μάνα δράκαινα καὶ τὸ παιδί λεοντάρι,
 ποῦρθε τὴ νύχτα ὁ θάνατος κρυφὰ νὰ τῆς τὸ πάρη...

Ἦλθεν ὁ θάνατος κρυφὰ νὰ πάρη τὸ παιδί της,
 ποῦ τὸν ἀντίκρυζε συχνὰ εἰς τὰ βουνα τῆς Κρήτης,
 κι' ἄλλαξαν χίλιαις τουφεκιάς στ' ἀθάνατα λημέρια
 ποῦ χτυπηθῆκαν μὲ σπαθιά, ποῦ πιάσθηκαν στὰ χέρια,
 καὶ λαβωμένος ἔπεσε πολλαῖς φοραῖς στὸ χῶμα...
 Μὰ τὸν φοβήθη ὁ θάνατος καὶ τὸν φοβᾶται ἀκόμα!...

Κατακαῦμένη λεβεντιά! Τί κρῖμα νὰ πεθάνης,
 τί κρῖμα τόσα ὄνειρα σὲ μιὰ στιγμή νὰ χάνης!
 Νὰ χάνης τόσαις γαλιναῖς χρυσόφτεραις ἐλπίδες,
 τὴν Κρήτη δίχως αἵματα καὶ δίχως ἀλυσίδες,
 μεγάλη τὴν Ἑλλάδα μας, καὶ στὰ μικρά σου ἐγγόνια
 σὰν παραμῦθι σου νὰ λὲς τῆς νηότης σου τὰ χρόνια...

Σίμωσε Χάρε...στ' ἄρματα τὸ χέρι δὲν ξαμώνει,
 καὶ δὲν ἀνοίγει πειὰ ποτὲ τὸ φλογερό του μάτι!
 Ἔχει ἀκόμα γελαστὴ τὴ λεβεντιά του μόνη,
 μὰ μὴ φοβᾶσαι λεβεντιά σὲ νεκρικὸ κρεβάτι...

Σίμωσε Χάρε καὶ μαζί μὲ τὴν φτωχὴν πατρίδα
 κλάψε τ' ἀθάνατο παιδί, τὸν καπετὰν Κορκίδα...

Κλάψε τ' ἀθάνατο παιδί καὶ σὺ φτωχή μου λύρα,
καὶ πέταξ' ἓνα δάφνινο ἐπάνω του κλωνάρι
μὲ τόσα κρητικόπουλα ποῦ τᾶστεileen ἡ μοῖρα
νά στεφανώσουν ἄψυχο τὸ γέρικο λιοντάρι...

Κλάψε καὶ σὺ τέτοιο νεκρὸ π' ὁ Τοῦρκος ἐφοβήθη
ἀφ'οῦ τὸν κλαῖνε πλάτ σου ἀνδρειωμένα στήθη.

Τοῦρκοι χαρῆτε!... μοναχὰ ἡ Κρήτη ἄς τὸν κλάψη...
νά, τὰ κανόνια ποῦ βροντοῦν εἶνε νεκροῦ κανόνια...
Τὸ κοφτερό του πειὰ ποτὲ λεπίδι δὲν θ' ἀστράψη,
κι' ὠρφανεμένα ἔμειναν τὰ κρητικὰ μιλιόνια!

Τοῦρκοι χαρῆτε!... θάδομε τὸ γέρο καπετάνο
μὲ τὴν πλατεῖα σημαία μας στὰ πόδια του ἀπάνω!...

† ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΘΥΜΗΔΙΑΣ

Ὁ Ἀγαθόπουλος γηράσας ἐπέπληττε τὸν κληρονόμον του διὰ τὰ με-
γάλα ἔξοδα τὰ ὁποῖα ἔκαμνε.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἔλεγεν, ἄφησα κάτι τι διὰ νὰ μὲ φέρουν εἰς τὸ
νεκροταφεῖον, ἐνῶ σὺ, ἐὰν ἐξακολουθήσης τοιοῦτοτρόπως, θὰ ἀναγκα-
σθῇς νὰ ὑπάγῃς πεζός!...

Συζυγικὴ συνδιάλεξις — περασμένα μεσάνυχτα — ἐν σιδηροδρόμῳ — ἐξ
μῆνας μετὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ὁ Κύριος. — Εἰπέ μου, μικρὲ μου ἄγγελε, εἶσαι εὐχαριστημένος εἰς
τὴν γωνίαν σου;

Ἡ Κυρία. — Δὲν εἶμαι ἄσχημα.

Ὁ Κύριος. — Τὰ προσκέφαλα δὲν εἶνε σκληρά;

Ἡ Κυρία. — Παντάπασι.

Ὁ Κύριος. — Καὶ ἡ θυρὶς εἶνε κλεισμένη καλὰ;

Ἡ Κυρία. — Πολὺ καλὰ.

Ὁ Κύριος. — Τότε λοιπόν, ἔλα ν' ἀλλάξωμεν θέσιν!